

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: J. X.,
nar.,
státní příslušnost: Čínská lidová republika,
t. č.,

zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2020 č. j. KRPA-188155-14/ČJ-2020-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mg. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce namítá, že žalovaná nesprávně zvážila realizovatelnost účelu jeho zajištění, protože nevyšla ze závazného stanoviska ministerstva vnitra ČR. V případě zajištění žalobce za účelem jeho předání do Číny bylo povinností žalované důkladně zvážit realizovatelnost vyhoštění, a to eventuálně i nezávisle na informacích sdělovaných pouze samotným žalobcem. Ohledně podmínek, které musí být splněny, aby bylo možné realizovat zajištění, odkázal žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. Žalobce sice neuváděl žádné konkrétní skutečnosti týkající se hrozby vážné újmy, ovšem již to, že měl být vrácen do Číny, tedy země ovládané totalitním systémem, zcela ignorující lidská práva a podrobující veškeré „podezřelé“ osoby (tedy i nedobrovolně deportované osoby) nelimitovaným mimosoudním omezením osobní svobody, země, v jejímž případě je v řízeních o žádostech o udělení mezinárodní ochrany rozhodováno meritorně po zvážení celkové situace v Číně, mělo být důvodem pro to, aby žalovaná realizovatelnost správního vyhoštění sama vyhodnotila ex officio. Žalovaná se dle žalobce vyjádřila v tomto směru zcela nedostatečně, kdy pouze na straně 6 rozhodnutí uvedla: *„Rovněž cizinec v protokolu ze dne 20. 7. 2020 neuvedl žádnou překážku ve vycestování, kterou by správní orgán shledal jako přiměřenou.“*
3. Právě v případech realizace vyhoštění do nepříteliš stabilních států je přitom dle žalobce povinností žalované vycházet ze závazného stanoviska ministerstva vnitra (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Žalovaná své rozhodnutí nesprávně neopřela o závazné stanovisko.
4. Žalovaná uvedla, že správní orgán při svém rozhodování shledal naplnění kumulativních podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Domnívá se, že se správní orgán neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok v rozhodnutí odůvodnil. Poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivé skutkové jednání, které jednak nasvědčují závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné a současně, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v ustanovení 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná má dále za to, že na straně 6 napadeného rozhodnutí dostatečně zhodnotila, zda neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala realizaci správního vyhoštění žalobce do domovské země. Vycházela zejména ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky ze dne 21. 7. 2020 Ev. č. ZS51357 ve kterém je jednoznačně uvedeno, že vycestování žalobce do země původu je možné. Žalobce při podání vysvětlení dne 20. 7. 2020 na otázku, zda mu v domovské zemi hrozí nebezpečí ze strany státních orgánů, nelidské zacházení, mučení či smrt, jednoznačně odpověděl, že mu v Číně nic nehrozí, jen se nemá kam vrátit. Žalobce dle žalované nedoložil žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by měl ve své vlasti problémy, nebo mu po jeho návratu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidské či ponižujícího zacházení. Cílem správního vyhoštění je ukončit nežádoucí pobyt cizince na území členských států Evropské unie. Další odklad vyhoštění by byl v rozporu s vysloveným zájmem státu, aby se dotčený cizinec již na tomto území nezdržoval. Žalovaná dodala, že dne 30. 7. 2020 bylo zajištění podle

ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ukončeno, jelikož Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo, na základě žádosti o mezinárodní ochranu ve formě azylu žalobce, o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž doba trvání zajištění je stanovena do 14. 11. 2020, a to rozhodnutím ze dne 29. 7. 2020 č. j. OAM-73/LE-BA04-BA04-PS-2020.

5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání, neboť jeho nařízení účastníci nepožadovali a ani soud jej neshledal nezbytným.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
8. Dne 20. 7. 2020 při silniční kontrole žalobce neprokázal svou totožnost. Z důvodu, že šlo o cizince bez dokladu, byl zajištěn. Následně byla zjišťována totožnost žalobce. Současně si žalovaná opatřila opis z rejstříku trestů, ze kterého zjistila, že žalobci bylo trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 10. 2. 2007 č. j. 3 T 27/2007 uloženo vyhoštění v délce 3 roky, trestním příkazem Obvodního soudu Praha 10 ze dne 13. 2. 2008 č. j. 29 T 10/2008 uloženo vyhoštění v délce 4 roky, trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2011 č. j. 89 T 125/2011 uloženo vyhoštění v délce 60 měsíců.
9. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že v Číně nemá žádnou trvalou adresu, dlouho tam již nebyl. V ČR bydlí v Praze 4, konkrétní adresu však nezná, bydlí tam u kamaráda, jehož jméno nezná, nemá označenou poštovní schránku, nemá žádnou doručovací adresu. Od roku 2011 bydlí takto u známých. Je svobodný, měl přítelkyni a má dítě, avšak neví, kolik je mu let, nevídají se, má ještě syna, s tím občas bydlí u přátel. Přítelkyně jej opustila více než před 10 lety z finančních důvodů. V Číně bydlel v domě, který je dle něj nejspíše zbořen. O cestovní doklad nežádal, žádal pouze o azyl. Kdyby požádal o nový doklad, o azyl by žádat nemohl. V Číně byl naposledy v roce 2003. Do ČR přijel primárně za prací, a to kamionem z Ruska jako uprchlík. Pas měl v roce 2003 při vycestování, poté jej cestou ztratil. Má zde kamarády, v Číně nikoho nemá. V Číně mu nic nehrozí, nemá se tam pouze kam vrátit. Je si vědom nelegálního pobytu. Finanční prostředky na vycestování nemá, prohrál je v kasinu.
10. Dne 20. 7. 2020 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, kterým rozhodla podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
11. Žalovaná uvedla, že z předešlého jednání žalobce a ze situace, která předcházela jeho zajištění, je zřejmé, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Na území ČR žalobce vstoupil v roce 2003, délka jeho neoprávněného pobytu je značná. Měl si zde opatřovat finanční prostředky prací, aniž by k tomu disponoval příslušným oprávněním. Navíc bylo žalobci opakovaně soudem uloženo vyhoštění. K zajištění vycestování měl žalobce k dispozici již dostatečně dlouhou dobu. Byl však zcela nečinný a pouze si v roce 2003 podal žádost o mezinárodní ochranu, avšak o výsledek řízení se nezajímal. Žalovaná se proto domnívá, že je zřejmé, že

žalobce úmyslně a vědomě porušuje právní předpisy ČR. Žalovaná se rovněž domnívá, že závěr ohledně rozhodnutí o zajištění je dostatečně odůvodněn, neboť mírnější donucovací opatření by nebyla účinná. Konkrétně žalovaná uvedla, že opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců seznala jako neúčelné, neboť žalobce nemá na území ČR povolen pobyt, nemá zde ani žádnou adresu, nemá zde ani žádný majetek či finanční prostředky. Je navíc pravděpodobné, že by se žalobce před realizací vyhoštění skrýval. Opatření dle písm. b) uvedeného ustanovení není taktéž možné z důvodu, že žalobce nedisponuje žádnými finančními prostředky. Obdobně opatření dle písmen c) a d) příslušného ustanovení dle žalované nepřicházejí do úvahy, neboť žalobce neskýtá záruku, že by taková opatření dodržoval. Žalovaná uzavřela, že je zde nebezpečí, že žalobce z ČR opět neodcestuje a bude tak mařit výkon rozhodnutí. Postupovala v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016-38. Zajištění v délce 90 dnů bylo stanoveno s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalovaná považuje zvolené opatření za vhodné a přiměřené. Je rovněž přesvědčena, že zde je reálný předpoklad realizace správního vyhoštění, neboť zde není dána překážka trvalejší povahy, která by tomu měla bránit. Žalovaná uvedla, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádnou překážku vycestování, nemá zde žádný majetek ani osobu, k níž by měl vyživovací povinnost.

12. Z důvodu, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, bylo příkazem ze dne 30. 7. 2020 jeho zajištění zrušeno a o zajištění žalobce bylo nově rozhodnuto rozhodnutím č. j. OAM-73/LE-BA04-BA04-PS-2020 ze dne 29. 7. 2020, dle kterého se žalobce zajišťuje ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a doba zajištění byla stanovena do 14. 11. 2020.

13. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:

14. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

15. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání“.

16. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí.*“
17. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*“
18. Soud předně konstatuje, že neshledal v rámci správního řízení porušení žádných ustanovení právních předpisů a neshledal ani deficit v postupu žalované. Rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a v souladu se zákonem. Stěžejní námitku žalobce směřuje proti tomu, že v jeho případě bylo žalovanou přistoupeno k nesprávnému posouzení, zda je reálné jeho správní vyhoštění, a zda bylo potřebné přistoupit k jeho zajištění.
19. Soud si k této námitce dovoluje uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 495/2019 - 43 ze dne 26. 8. 2020, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Pokud má správní orgán v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění k dispozici konkrétní výpověď cizince o tom, že již v zemi původu čelil zacházení rozpornému s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), a tato výpověď se ve všech podstatných rysech shoduje s obsahem obecného dokumentu o zemi původu poskytnutého správnímu orgánu Ministerstvem vnitra, jde o situaci, v níž je zřejmé, že by mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a správní orgán je povinen si před rozhodnutím o zajištění opatřit závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné. Této povinnosti jej nezstavují ani případné procesní nesnáze a časová tíseň.*“
20. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 Azs 193/2018 – 25: „*Nejvyšší správní soud si je vědom závěrů stěžovatelem (i krajským soudem) citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010-150, přičemž považuje za vhodné poukázat na bod [25] tohoto usnesení, z něhož vyplývá, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění či má jinak nuceně vycestovat z území. V řízení o zajištění jde pouze o vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území. V této souvislosti nelze také opomenout, že časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený. (...) Otázkou povinnosti vyžádat si závazné stanovisko v řízení o zajištění cizince se Nejvyšší správní soud zabýval v četné judikatuře navazující na shora citované usnesení rozšířeného senátu. Zmínit lze například rozsudek ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016-51, z něhož se podává, že při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění (srov. též rozsudky ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Azs 43/2017-24, či ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Azs 182/2017-23). Pro nyní projednávanou věc je podstatné, že stěžovateli bylo správní vyhoštění uloženo celkem již třikrát. V žádném z pravomocně ukončených řízení o správním vyhoštění, která byla se stěžovatelem vedena od roku 2012, žalovaná překážky realizace vyhoštění neshledala.*“

21. S odkazem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu soud konstatuje, že i ve zde řešeném případě bylo povinností žalované se zaměřit na vytvoření podmínek realizace správního vyhoštění žalobce a současně zabránění jeho zmaření, nikoli primárně posuzovat, zda má být žalobci uloženo správní vyhoštění či povinnost vycestovat z ČR. Z výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu vyplývá, že žalovaná má povinnost zkoumat, jsou-li zde překážky realizace vyhoštění, avšak nikoli ve shodné míře jako v řízení o správním vyhoštění. Za jistých okolností má rovněž povinnost vyžádat si závazné stanovisko ministerstva vnitra ohledně možnosti vycestování cizince. Soud má za to, že stav dodržování lidských práv v Číně není natolik sám o sobě tristní s plošným účinkem na veškeré obyvatelstvo, aby návrat cizince do země původu – Číny založil povinnost žalované si vyžádat závazné stanovisko k vycestování cizince, jestliže žalobce v této souvislosti neuvedl žádné problémy či obavy. Žalovaná se zabírala možnými překážkami realizace správního vyhoštění žalobce na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Tyto hodnotila komplexně, kdy vzala v úvahu zejména tvrzení žalobce.
22. Žalobce přitom při podání vysvětlení neuvedl žádnou skutečnost, ze které by bylo možné dovodit, že má v souvislosti se svým návratem do země původu jakékoli obavy. Jako jediný důvod, proč se do Číny nechce vrátit, výslovně zmínil, že se tam nemá kam vrátit. Současně uvedl, že na území ČR nemá žádné vazby ani majetek. Měl přítelkyni a syna, ale neví ani, kolik je synovi let. Občasně se stýká se synem čínského původu. Z výpovědi žalobce nevyplývalo nic, co by nasvědčovalo tomu, že by v Číně žalobce čelil jakýmkoli potížím a současně nic o tom, že by měl mít na území ČR vazby jakkoli trvalého charakteru. Žalovaná tak postupovala v souladu s citovanou judikaturou, kdy reálnost správního vyhoštění posoudila dostatečně s ohledem na individuální okolnosti případu s přihlédnutím k tvrzením žalobce, přičemž obstarat si závazné stanovisko nebylo zejména s ohledem na tato tvrzení třeba.
23. Žalovaná adekvátně vyhodnotila, že je zde vysoká pravděpodobnost dalšího maření výkonu rozhodnutí ze strany žalobce, neboť mu již třikrát bylo uloženo vyhoštění, avšak žalobce výkon těchto rozhodnutí opakovaně mařil.
24. Při podání vysvětlení žalobce sdělil, že si je svého nelegálního pobytu vědom, na území ČR žije od roku 2003, nemá zde ale žádné trvalé zázemí a žije u svých známých, aktuálně pobýval u známého, jehož jméno ani adresu ale nezná. Nedisponuje finančními prostředky, uvedl, že si je v ČR opatroval prací, avšak následně je prohrál v kasinu.
25. Žalovaná s ohledem na informace, které o žalobci zjistila, a které i žalobce sám uvedl ve výpovědi, konstatovala, že je v jeho případě důvodná obava, že bude výkon vyhoštění i nadále mařit. Žalovaná neopomenula zkoumat, zda by bylo možné uložit žalobci některé ze zvláštních opatření dle § 123 b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak takovou možnost vyloučila s ohledem na to, že žalobce na území ČR nemá nejen povolen pobyt, ale nemá zde ani žádnou adresu, nezná ani jméno známého, u kterého má pobývat. Je rovněž nepravděpodobné, že by se žalobce jakkoli pravidelně hlásil či se podroboval jakékoli kontrole. Naopak lze očekávat, že se žalobce bude skrývat, a opět se tak bude vyhýbat vycestování z ČR. Žalovaná neshledala ani možné žalobci uložit opatření dle písm. b) příslušného ustanovení, neboť žalobce nedisponoval žádnými finančními prostředky.

26. Soud shodně s žalovanou má za to, že žalobce svým předchozím jednáním, kdy opakovaně z ČR nevycestoval, ačkoli mu bylo již několikrát vyhoštění uloženo, zavinil podnět k tomu, aby jej žalovaná považovala v tomto směru za zcela nedůvěryhodného, kdy lze i nadále očekávat další porušování právních předpisů z jeho strany. Žalobce svým jednáním nepochybně naplnil skutkovou podstatu uvedenou v ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a byly splněny podmínky pro jeho zajištění, neboť použití zvláštních opatření by nebylo účelné.
27. Soud proto uzavírá, že neshledal žádné závažné pochybení žalované a neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu proto jako nedůvodnou tak zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
29. Soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 8.228,- Kč, jež se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepsu podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž odměna za jeden úkon právní pomoci činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč a náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 1.428,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. září 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce